

holdet og givet de øvrige Kommuner en vis Frihed, er det naturligt, at den samme Frihed gives Københavns Kommune. Deraf følger ikke, at man ikke skulde kunne optage Spørgsmaalene om Bescatningen baade i København og i de andre Kommuner og om Valgretten i København og andre Steder. Hvad der følger deraf, er kun, at Forslaget er saa simpelt og onstligt, at der ingen Grund er til i Anledning af det at rejse disse store Spørgsmaal, thi Lovforslaget taler efter min Mening for sig selv. Jeg maa dog tilføje, at det kan ikke ganske undgaas, at man for at give et Grundlag for den mere almindelige Betragtning, kommer til at nævne nogle Tal eller andre Detailler, og det gjorde jeg før. — Det ærede Medlem har forstaaet mig, som om jeg havde sagt, at Skatten paa de faste Ejendomme var stegen i samme Proportion som Indkomstskatten, men det har jeg ikke sagt. Hvad jeg sagde, var, at Indkomstskatten i en vis Række Aar var stegen med den samme Sum — jeg tror, det var 800,000 Kr. — som Skatten paa de faste Ejendomme. Men deraf følger ikke, at de ere stegne efter samme Proportion; tværtimod, hvis det ene Beløb var større tidligere end det andet, bliver, naar de ere stegne med samme Sum, Procenten, hvormed de ere stegne, forskellig. Jeg nævnte det for at fastslaa, at det er en Fejlsagelse, naar man tror, at de faste Skatter ikke ere stegne. De ere stegne endog saa meget betydeligt og maa stige fremdeles, saa længe Københavns Bebyggelse og Udvikelse ikke er gaaet tilbage. — Om Ejendomsstatterne hvile paa Ejer eller Lejer, er et Spørgsmaal, som jeg tror ikke kan besvares i Almindelighed. Jeg tror, at man kunde udsætte en Præmie for dets Bevarelse, og man vilde dog ikke saa det beqværet. At Grundskatten i og for sig hviler paa Ejendommen, kan der ikke være Tvivl om, men at den i mange Tilfælde lader sig forskyde over paa Lejeren, er heller ikke tvivlsomt; men naar og i hvilket Omfang det kan ske, vil det være ganske umuligt at sige noget om paa Forhaand

Kajser: Jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa flere af de Spørgsmaal, der ere rejste, som jeg ikke kan se staa i nogen Forbindelse med den Lov, som foreligger; og jeg skal derfor kun gøre et Par Bemærkninger til Ytringer, der ere faldne fra det ærede 4de Medlem for København (Det. Hansen), hvorved han har ment at kunne vække Betydningen af noget af det, jeg udtalte før, da jeg havde Ordet. — Det ærede Medlem kunde ikke lade sig overbevise af, hvad jeg har sagt om, at det virkelig var

paatrængende, at Københavns Kommune fik sine Indtægter forøgede, for saa vidt som den skulde sættes i Stand til at dække Budgettets løbende Udgifter. Han mener nemlig, at i Fald Budgettet sættes paa en anden Maade end hidtil, vil man komme ud over den Vanskelighed. Det er efter hans Mening en urigtig Bogføring, der gør, at man over for Aarets løbende Indtægter sætter Udgifter, som man godt kunde fordele paa flere Aar. Jeg vil dertil sige, at det Princip, som i Reglen altid er fulgt i Budgettet, og som følge deraf ogsaa i Regnskabet, er, at Aarets løbende Udgifter dækkes ved de løbende Indtægter, og jeg kan ikke tro andet, end at i et kommunalt Regnskabsvæsen maa det være en Regel, som, naar man ikke tager et enkelt Aar, men en længere Aarrække, i Virkeligheden alene kan føre til en forstandig Økonomi. Det at bedømme en Udgift efter, om den, naar den er en løbende Udgift, lettere kan udredes ved noget andet end de løbende Indtægter, anser jeg for ganske urigtigt. De Udgifter, der ikke høre til Aarets løbende Udgifter, udredes ikke af de løbende Indtægter, men af andet, af Masseformuen eller af Afbytted af Laan, der ere gjorte. Naar den Indvending, der saaledes gøres mod den Paastand, at København for Øjeblikket skulde trænge til større Indtægter for at dække de løbende Udgifter, væsentlig er den, at Budgettet kunde stilles paa en forstandigere Maade end hidtil, kan jeg paa ingen Maade tillægge denne Betragtning nogen Vægt. — Det ærede Medlem har ogsaa ment at kunne bevise, at Københavns økonomiske Tilstand er anderledes, end af mig fremstillet, ved at opgøre, hvor meget den ejede for nogle Aar siden, og hvad den ejer i Øjeblikket; men det er noget andet, derom er der ikke Tale her. Det er en Opgørelse af Status, og jeg skal være den sidste til at paastaa, at Københavns Kommunes Status ikke er god. Et er, at Kommunen kan være velhavende, et andet, at den for at kunne bevare de fordelagtige økonomiske Omstændigheder, hvori den befinder sig, maa sørge for, at de løbende Indtægter og Udgifter staa i passende Forhold til hinanden. Argumenter herimod kunne ikke udledes af, hvad Borgmesteren for Magistratens anden Afdeling har meddelt Borgerrepræsentationen, og som det ærede Medlem i Dag har læst. Denne Meddelelse gaar ikke paa nogen Maade ud paa at bevise, at Københavns Indtægter og Udgifter med Hensyn til det løbende Budget staa uførdelagtigt. Det ærede Medlem sagde, at han havde Regnskabet for 1890 for sig. Han vil da kunne se, i hvilket Forhold Indtægterne og Ud-